

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

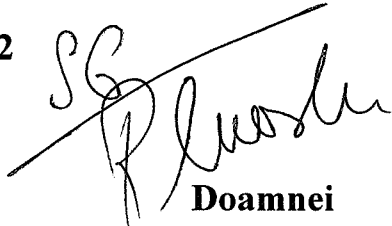
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București, România

Telefon: (+40-1) 313-2531; Fax: (+40-1) 312-5480

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.601L/2/2012

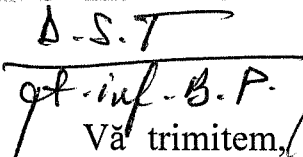
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ
28.25 24-04-2012
Nr.

Doamnei

ROBERTA ALMA ANASTASE

Președintele Camerei Deputaților

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 61262CP/26.04.2012

Vă trimitem, alăturat, în copie, Decizia nr.307 din 28 martie 2012, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului.

Vă asigurăm, Doamnă Președinte, de deplina noastră considerație.

S-A LUAT ACT

În ședința Biroului Permanent
al Camerei Deputaților
din data de 4.05.2012.....
Nr. 444

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.601L/2/2012

DECIZIA nr.307
din 28 martie 2012

**referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr.5
din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al
Audiovizualului**

I. Cu Adresa nr.51/881 din 6 martie 2012, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată de 67 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și de 42 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, în conformitate cu prevederile art.146 lit.l) din Constituție și ale art.27 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru exercitarea controlului de constituționalitate asupra Hotărârii Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.1753 din 6 martie 2012 și constituie obiectul Dosarului nr.601L/2/2012.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile celor 67 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și și ale celor 42 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Gheorghe Ana, Gheorghe Antochi, Eugen Bejinariu, Vasile Bleotu, Dumitru Boabeș, Marin Bobeș, Matei Radu Brătianu, Doina Burcău, Ion Burnei, Ion Călin, Dumitru Chiriță, Ioan Cindrea, Gheorghe Ciocan, Radu Eugeniu Coclici, Dorel Covaci,

Victor Cristea, Ioan Damian, Andrei Dolineaschi, Mircea Gheorghe Drăghici, Sonia Maria Drăghici, Ileana-Cristina Dumitrache, Ion Dumitru, Mircea Dușa, Filip Georgescu, Marian Ghiveciu, Horia Grama, Viorel Hrebenciuc, Florin Iordache, Cornel Itu, Ciprian Florin Luca, Costică Macaleți, Antonella Marinescu, Manuela Mitrea, Vasile Mocanu, Ion Mocioalcă, Carmen Ileana Moldovan, Rodica Nassar, Marian Neacșu, Robert Sorin Negoită, Nicolae Ciprian Nica, Bogdan-Nicolae Niculescu-Duvăz, Laurențiu Nistor, Iuliu Nosa, Tudor Panțiru, Florin Costin Pâslaru, Victor Viorel Ponta, Georgian Pop, Florian Popa, Vasile Popeangă, Neculai Rățoi, Cornel Cristian Resmeriță, Lucreția Roșca, Victor Socaciu, Adrian Solomon, Ioan Stan, Ion Stan, Nicolae Stan, Anghel Stanciu, Sorin Constantin Stragea, Mugurel Surupăceanu, Viorel Ștefan, Florin-Cristian Tătaru, Angel Tîlvăr, Petru Gabriel Vlase, Aurel Vlădoiu, Mădălin-Ștefan Voicu, Valeriu Ștefan Zgonea, respectiv Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Teodor Atanasiu, Vasile Berci, Octavian Bot, Viorel Vasile Buda, Daniel Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea Vasile Cazan, Daniel Chițoiu, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, Grațiela Leocadia Gavrilesco, Dominic Andrei Gereă, Alina Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Mihai Lupu, Dan Ștefan Motreanu, Ionel Palăr, Viorel Palașcă, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina Ancuța Pocora, Marius Octavian Popa, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț Marian Stroe, Radu Stroe, Sorinel Gigel Știrbu, Gheorghe Mirel Taloș, Ioan Țintean, Adriana Diana Tușa, Horea Dorin Uioreanu, Ana Lucia Varga și Mihai Alexandru Voicu.

1. Autorii sesizării consideră neconstituțională Hotărârea Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului, deoarece contravine prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5) coroborate cu prevederile art.64 alin.(1), (4) și (5) și ale art.65 alin.(2).

Se susține că această hotărâre este neconstituțională, întrucât adoptarea sa a fost realizată cu încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura

instituită pentru numirea membrilor Consiliului Național al Audiovizualului. În acest sens, se arată că dispozițiile art.12 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului impuneau audierea candidaților la funcțiile de membri ai Consiliului Național al Audiovizualului în comisiile de specialitate ale celor două Camere în vederea obținerii unui aviz consultativ. Existența avizului, fie el pozitiv sau negativ, este absolut obligatorie pentru validitatea și constituționalitatea hotărârii adoptate de plenul celor două Camere reunite ale Parlamentului. În consecință, inexistența avizului sau obținerea acestuia în mod neprocedural antrenează nulitatea hotărârii Parlamentului. În acest sens, autorii sesizării fac o analogie cu procedura suspendării Președintelui, procedură în care Curtea Constituțională emite, de asemenea, un aviz consultativ, în lipsa acestuia, Parlamentul neputând să continue procedura de suspendare.

Or, candidații propuși pentru funcția de membru titular sau membru supleant au obținut avizul consultativ al Comisiei pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților și al Comisiei pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă a Senatului întrunite în ședință comună în condițiile în care la această ultimă comisie nu a fost întrunit cvorumul legal, fiind prezenți doar 5 din cei 11 membri ai acesteia. Prin urmare, lucrările comisiilor permanente întrunite în ședință comună nu s-au desfășurat în condiții de conformitate cu prevederile Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, încălcându-se, astfel, normele constituționale mai înainte referite.

Așadar, avizul consultativ nu a fost emis în mod valabil, ceea ce antrenează neconstituționalitatea întregii hotărâri adoptate de Parlament.

2. În temeiul art.27 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 7 martie 2012, **Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale birourilor permanente al Senatului și al Camerei Deputaților asupra sesizării de neconstituționalitate.**

Președintele Senatului a comunicat **punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului** prin adresa înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.2252 din 22 martie 2012.

Se consideră că hotărârea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu respectarea procedurii parlamentare instituită pentru numirea membrilor Consiliului Național al Audiovizualului, inclusiv a etapei procedurale privind audierea candidaților pentru aceste funcții. În absența unor dispoziții regulamentare exprese referitoare la această situație, normele regulamentare invocate în susținerea sesizării nu pot fi interpretate în sensul că procedura de numire a membrilor Consiliului ar urma să fie blocată până la momentul la care ar fi depuse avizele referitoare la audierea viitorilor membri ai acestei instituții. O atare conduită a Parlamentului nu poate fi susținută de dispozițiile regulamentare invocate, întrucât s-ar ajunge la încălcarea principiului separației puterilor.

În conformitate cu art.64 alin.(1) din Constituție, Parlamentul, în întregul său și fiecare dintre cele două Camere ale acestuia, se bucură de deplină autonomie în ceea ce privește stabilirea normelor juridice ce-i guvernează organizarea și funcționarea; în ansamblul sistemului normativ românesc, regulamentele sau hotărârile Parlamentului sunt acte juridice cu forță juridică inferioară legii și Constituției. Chiar dacă au un conținut normativ unic, acestea trebuie să se supună Constituției, iar interpretarea și aplicarea regulilor procedurale nu poate fi făcută în sensul blocării Parlamentului, ci trebuie realizată întotdeauna cu bună-credință, în spiritul unui comportament loial al instituției față de Constituție și al respectării conduitei tradiționale a acestei autorități publice, reflectate prin practica parlamentară.

Mai mult decât atât, omisiunea în reglementare nu poate conduce la imposibilitatea Parlamentului de a-și îndeplini funcțiile și atribuțiile, ci din contră la obligația plenului fiecărei Camere de a decide direct asupra problematicii aflate în dezbatere.

Comisiile permanente, fiind organe de lucru ale Parlamentului constituite pe criteriul reprezentativității politice a fiecărei Camere, au rolul de a pregăti și ușura desfășurarea lucrărilor Camerelor prin dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor acestora. Actele întocmite de aceste comisii nu sunt obligatorii pentru plenul fiecărei Camere; de aceea, spre exemplu, în procesul legislativ, dacă o comisie nu elaborează raportul din varii motive asupra inițiativei legislative cu care a fost sesizată, proiectul sau propunerea legislativă urmează a fi dezbătută direct de către plen. Așadar, inexistența unor dispoziții regulamentare exprese referitoare la situația în care – din orice motive – o comisie permanentă nu își îndeplinește rolul și misiunea pentru care a fost creată conduce la obligația fiecărei Camere de a decide direct asupra problematicii aflate în dezbateri. Orice altă concluzie ar duce la golirea de conținut a prevederilor art.61 alin.(1) din Constituție.

Neîntocmirea de către comisiile permanente a avizului consultativ prevăzut de art.11 din Legea nr.504/2002 nu poate constitui un impediment de natură constituțională pentru desfășurarea ședinței comune a celor două Camere consacrată numirii de către Parlament a unor membri ai autorităților sau instituțiilor publice, întrucât avizul are caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării sale de către Birourile permanente reunite, dispozițiile regulamentare referitoare la desfășurarea activității comisiilor permanente trebuie înțelese ca mijloace minimale de protecție în scopul respectării drepturilor tuturor membrilor Camerelor, și nu ca instrumente de împiedicare a funcționării Camerelor, iar analiza realizată de comisiile permanente este supusă aprobării Parlamentului.

Având în vedere argumentele expuse, Biroul permanent al Senatului consideră că Hotărârea Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului a fost adoptată cu respectarea normelor constituționale referitoare la procedura instituită pentru numirea membrilor Consiliului Național al Audiovizualului și, în consecință, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a sesizării formulate de un număr de 67 de

deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și de 42 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal.

Președintele Camerei Deputaților, prin adresa înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.1928 din 12 martie 2012, a comunicat **punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților**, în care se apreciază că Hotărârea Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului este conformă Constituției.

În acest sens, arată că nici unul dintre textele constituționale invocate în motivarea sesizării nu are legătură cu obiectul acesteia, întrucât principala susținere a autorilor sesizării se referă la faptul că, în cadrul procedurii de avizare a numirii unor membri ai Consiliului Național Audiovizualului, în unele comisii permanente reunite ale celor două Camere ale Parlamentului nu a fost întrunit cvorumul de lucru regulamentar. Motivarea autorilor sesizării în legătură cu eventuala încălcare a dispozițiilor constituționale are doar un caracter teoretic și, pe cale de consecință, nu poate fi considerată o motivare în sensul Legii nr.47/1992.

Niciuna dintre prevederile din Constituție nu se referă la procedura de acordare a unor asemenea avize, care sunt date sau nu de către comisiile permanente reunite ale Camerelor.

Lipsa cvorumului regulamentar în cadrul unor comisii permanente s-a datorat lipsei intenționate a parlamentarilor din cadrul celor două grupuri parlamentare care au sesizat Curtea Constituțională, ceea ce se constituie într-o culpă evidentă a acestora. Potrivit principiului conform căruia propria turpitudine nu apără de răspundere, nici parlamentarii în cauză nu pot să invoce un eventual caracter neregulamentar al lucrărilor din cadrul unor comisii permanente, întrucât o asemenea situație a fost provocată de aceștia.

În cauza de față, autorii sesizării invocă încălcarea prevederilor art.12 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, iar nu a unor prevederi constituționale. Or, Curtea Constituțională are competența de a

verifica hotărârile Parlamentului pentru neconformitatea lor doar cu Constituția, iar nu cu vreun regulament.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art.1 alin.(5) din Constituție, se arată că acestea cuprind două importante principii: obligația constituțională de respectare a Constituției și a supremației ei, a cărei garanție principală este reprezentată de controlul de constituționalitate efectuat de Curtea Constituțională, respectiv obligația de a respecta legea, la care veghează instanțele judecătorești, pentru că se aplică în raporturile legii cu actele juridice subsecvente acesteia și cu care acestea din urmă trebuie să se conformeze. Or, regulamentele Camerelor Parlamentului nu fac parte din niciuna dintre categoriile de acte normative la care se referă textul constituțional. Astfel, potrivit art.64 și 67 din Constituție, Parlamentul adoptă legi, hotărâri, regulamente și moțiuni. Toate aceste acte juridice sunt diferite, de sine stătătoare, iar între ele nu există nici un raport de ierarhizare. Prin urmare, hotărârile nu pot fi atacate decât pentru neconstituționalitate, iar în lipsa ierarhizării, acestea nu pot fi controlate nici în raport cu regulamentele Camerelor Parlamentului.

Totodată, se arată că cele expuse mai sus au fost confirmate și de Curtea Constituțională prin decizia pronunțată la data de 7 martie 2012 cu privire la sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Hotărârea Parlamentului nr.1 din 9 februarie 2012 pentru acordarea încrederii Guvernului.

3. În temeiul art.76 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 7 martie 2012, **Curtea Constituțională a solicitat președintelui Camerei Deputaților o copie după stenograma dezbaterilor care au avut loc în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului din data de 28 februarie 2012 cu privire la numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului.**

Documentația solicitată în vederea soluționării sesizării de neconstituționalitate a fost comunicată Curții Constituționale prin adresa înregistrată sub nr.1816 din 8 martie 2012.

CURTEA,

examinând sesizarea, punctele de vedere ale birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, lucrările și documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Hotărârea Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului, precum și dispozițiile Legii nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională, în temeiul prevederilor art.146 lit. l) din Constituție și al dispozițiilor art.27 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost sesizată să se pronunțe asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012.

Înainte de a proceda la analiza criticilor de neconstituționalitate, Curtea urmează să constate că sesizarea formulată îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.l) din Constituție și art.27 din Legea nr.47/1992 sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât aceasta, astfel cum rezultă din listele anexate sesizării de neconstituționalitate, a fost semnată de un număr de 109 de deputați.

Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Hotărârea Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului, potrivit căreia:

„În temeiul art.11 din Legea audiovizualului nr.504/2002, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerile grupurilor parlamentare PDL și UDMR din Senat,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. - Se numesc membri ai Consiliului Național al Audiovizualului după cum urmează:

- domnul Jucan Valentin-Alexandru, membru titular, și domnul Badea Marius Mihail, membru supleant, pentru un mandat de 6 ani, începând cu data de 28 februarie 2012;

- domnul Turos Lóránd, membru titular, până la expirarea mandatului, începând cu data de 13 martie 2012, până la data de 19 decembrie 2012, în locul devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Szász Attila.

Această hotărâre a fost adoptată de Parlamentul României, în şedinţa din 28 februarie 2012, cu respectarea prevederilor art.65 alin.(2) şi ale art.76 alin.(2) din Constituţia României, republicată.”

Prevederile constituţionale invocate expres în susţinerea criticilor de neconstituţionalitate sunt:

- Art.1 alin.(5): „În România, respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie.”;

- Art.64 alin.(1), (4) şi (5): „ (1) Organizarea şi funcţionarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu. Resursele financiare ale Camerelor sunt prevăzute în bugetele aprobate de acestea. (...)

(4) Fiecare Cameră îşi constituie comisii permanente şi poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele îşi pot constitui comisii comune.

(5) Birourile permanente şi comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configuraţiei politice a fiecărei Camere.”;

- Art.65 alin.(2) lit.k): „ (2) Camerele îşi desfăşoară lucrările şi în şedinţe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorităţii deputaţilor şi senatorilor, pentru: (...)

k) îndeplinirea altor atribuţii care, potrivit Constituţiei sau regulamentului, se exercită în şedinţă comună.”

Mai mult, critica de neconstituţionalitate vizează implicit încălcarea prin hotărârea adoptată a dispoziţiilor art.76 alin.(2) din Constituţie, sugerându-se că plenul reunit al celor două Camere nu ar fi putut adopta hotărârea criticată. Acest text constituţional are următorul cuprins:

„(2) Legile ordinare şi hotărârile se adoptă cu votul majorităţii membrilor prezenţi din fiecare Cameră”.

De asemenea, sunt invocate ca temei al criticilor formulate și dispozițiile art.12 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr.4 din 3 martie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.34 din 4 martie 1992, modificat și completat prin Hotărârea Parlamentului nr.13/1995, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.136 din 5 iulie 1995, potrivit cărora „*Comisiile permanente sesizate în fond lucrează legal, în ședințe comune, în prezența a cel puțin jumătate plus unu atât din numărul deputaților, cât și din numărul senatorilor care le compun; hotărârile se adoptă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți.*”

I. În privința admisibilității sesizărilor de neconstituționalitate care vizează hotărârile plenului Camerei Deputaților, hotărârile plenului Senatului și hotărârile plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, Curtea reține că textul art.27 din Legea nr.47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate - *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt *de plano* admisibile.

Curtea reține că, prin Deciziile nr.53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.90 din 3 februarie 2011, a statuat că „pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional”. Prin deciziile menționate, Curtea a făcut o distincție clară între hotărârile care sunt criticate din perspectiva valorilor, regulilor și principiilor constituționale, pe de o parte, și hotărârile care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, pe de altă parte.

În privința hotărârilor care sunt criticate din perspectiva valorilor, regulilor și principiilor constituționale, instanța constituțională a stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate astfel formulată, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art.27 din Legea nr.47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte; așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu legală sau regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Desigur, invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă.

În privința hotărârilor care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, Curtea reține că norma de referință, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat, poate fi atât o dispoziție de rang constituțional, cât și una infraconstituțională, ținând cont de dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție. O atare orientare a Curții este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri - autorități și instituții de rang constituțional-, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională.

Raportând considerentele de mai sus ce rezultă din jurisprudența Curții Constituționale la cauza de față, instanța constituțională reține că autoritatea publică vizată prin hotărârea criticată, și anume Consiliul Național al

Audiovizualului, nu este una de rang constituțional. Prin urmare, Curtea constată că, nereferindu-se la o instituție de rang constituțional, hotărârea criticată poate fi cenzurată numai din punct de vedere al exigențelor procedurale și substanțiale stabilite expres prin textul Constituției.

Având în vedere faptul că autorii sesizării invocă, în mod efectiv, prevederile Constituției ca norme de referință, din moment ce critica acestora vizează încălcarea unor valori, reguli sau principii constituționale expres menționate, înseamnă că sesizarea de neconstituționalitate formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate stabilite de Curtea Constituțională pe cale jurisprudențială.

II. Cu privire la aspectele care țin de fondul sesizării de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Consiliul Național al Audiovizualului este autoritate publică autonomă sub control parlamentar și garantul interesului public în domeniul comunicării audiovizuale [art.10 alin.(1) din Legea audiovizualului nr.504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.534 din 22 iulie 2002], fiind compus, potrivit art.11 alin.(1) din Legea nr.504/2002, din 11 membri numiți de Parlament la propunerea Senatului (3 membri), Camerei Deputaților (3 membri), Președintelui României (2 membri) și Guvernului (3 membri).

Procedura de numire a membrilor este prevăzută de art.11 alin.(2)-(5) din Legea nr.504/2002 și se desfășoară după cum urmează:

- autoritățile publice sus menționate nominalizează candidatul pentru postul de titular, precum și candidatul pentru postul de supleant, aceste propuneri înaintându-se birourilor permanente ale celor două Camere, în termen de 15 zile de la data declanșării procedurii de numire;
- birourile permanente ale celor două Camere înaintează propunerile comisiilor permanente de specialitate, în vederea audierii candidaților în ședință comună;
- în urma audierii, comisiile permanente de specialitate întocmesc un aviz comun, pe care îl prezintă în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului.

De asemenea, potrivit art.83 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, dezbaterea, în ședința comună a Camerelor Parlamentului, a propunerilor de numiri și alegeri în funcțiile prevăzute la art.1 pct.21 din regulament se face pe baza raportului comun întocmit de comisiile permanente de specialitate ale celor două Camere;

- candidaturile se aprobă cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți, în condițiile întrunirii cvorumului celor două Camere.

Potrivit art.12 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, comisiile permanente sesizate în fond lucrează legal, în ședințe comune, în prezența a cel puțin jumătate plus unu atât din numărul deputaților, cât și din numărul senatorilor care le compun.

În speță, cu privire la cele două comisii permanente întrunite în ședința comună din 27 februarie 2012, se constată că, potrivit procesului-verbal al ședinței, Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților a întrunit cvorumul legal, fiind prezenți 10 din cei 19 membri ai săi. În ceea ce privește, însă, Comisia pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă a Senatului, aceasta nu a avut cvorum, fiind prezenți doar 5 din cei 11 membri ai săi.

Pentru a-și desfășura legal activitatea în ședința comună, cele două comisii permanente ar fi trebuit să lucreze în prezența a cel puțin jumătate plus unu atât din numărul deputaților, cât și din numărul senatorilor care le compun, ceea ce nu s-a întâmplat. Prin urmare, neavând cvorum, nu puteau emite nici un act, aviz în accepțiunea Legii nr.504/2002 sau raport în accepțiunea Regulamentului ședințelor comune.

Legea fundamentală nu consacră existența avizului/raportului comun al comisiilor permanente drept criteriu de constituționalitate al hotărârii prin care Parlamentul numește membrii Consiliului Național al Audiovizualului. În cazul în care legiuitorul constituant ar fi dorit condiționarea numirii în funcție de îndeplinirea unei anumite condiții, precum existența unui act procedural, ar fi

reglementat în mod expres în acest sens. Or, în privința numirilor în funcții ce intră în competența Parlamentului, legiuitorul constituant nu a prevăzut o atare exigență.

De altfel, o atare optică a legiuitorului constituant are în vedere faptul că aceste comisii permanente sunt **organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului**, a căror activitate are **caracter pregătitor** pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.125 din 21 mai 1994, Decizia nr.209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.188 din 22 martie 2012). Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros. Din această perspectivă, rolul comisiilor în activitatea parlamentară este unul foarte important, ele asigurând pregătirea deciziilor plenului în scopul exercitării prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, dreptul de control sau dreptul de anchetă ale Parlamentului (Decizia nr.209 din 7 martie 2012).

Însă, dat fiind caracterul de organ de lucru intern al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. **Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, iar nu și din perspectiva soluțiilor pe care la propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale.**

Cu privire la **cerința de cvorum**, Curtea a constatat, prin Decizia nr.209 din 7 martie 2012, că, potrivit dispozițiilor art.67 din Constituție, aceasta **constituie un criteriu de constituționalitate**, condiționând constituționalitatea externă a actului, numai în ceea ce privește adoptarea legilor, hotărârilor și moțiunilor de către Camera Deputaților și Senat, iar nu și în ceea ce privește adoptarea actelor în cadrul procedurilor desfășurate de organele de lucru ale Camerelor. Așa fiind,

problemele legate de organizarea și desfășurarea ședințelor comisiilor permanente nu sunt probleme de constituționalitate, ci de aplicare a dispozițiilor Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului.

Cu referire la activitatea comisiilor permanente, Curtea a mai statuat că în situația în care o comisie parlamentară, din diverse motive, nu-și poate duce la îndeplinire activitatea, respectiv întocmirea unui raport sau a unui aviz, nu este de natură a împiedica plenul fiecărei Camere de a dezbate și de a decide direct asupra problemelor care intră în atribuțiile lor. În fond, specificul activității unei Camere a Parlamentului este de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbatere publică. Orice altă concluzie ar echivala, pe de o parte, cu o supradimensionare a rolului comisiilor de lucru ale Parlamentului prin atribuirea unor efecte mult sporite actelor pe care aceste organe de lucru le adoptă, împrejurare care excedează cadrului constituțional și regulamentar în care acestea activează, și, pe de altă parte, ar echivala cu o deturnare a rolului Parlamentului, în ansamblul său, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, care beneficiază de o legitimitate originară, fiind exponentul intereselor întregii națiuni. Or, aceste ipoteze sunt cu totul inacceptabile din perspectiva principiilor constituționale pe care Curtea este chemată să le garanteze.

Curtea a mai reținut că atât în procesul legislativ, cât și în activitatea de control a Guvernului sau în realizarea celorlalte atribuții constituționale, parlamentarii, în exercitarea mandatului, sunt, potrivit prevederilor art.69 alin.(1) din Legea fundamentală, „*în serviciul poporului*”. Aceasta implică reprezentarea în lupta politică din Parlament a dezbaterilor politice din societate, a opiniilor, a ideilor ce au ca sursă diferitele categorii sociale, politice, economice sau culturale. În această manieră, poporul, titularul suveranității naționale, își exercită suveranitatea nu numai cu prilejul procesului electiv, ci pe întreaga durată a mandatului oferit parlamentarului aflat în serviciul său.

Dezbaterea parlamentară a problemelor importante ale națiunii asigură respectarea valorilor supreme consacrate de Legea fundamentală, precum statul de

drept, pluralismul politic și democrația constituțională. Acesta este motivul pentru care Curtea Constituțională a recomandat, prin decizia citată, exercitarea cu bună-credință a drepturilor și obligațiilor constituționale atât de către majoritatea, cât și de minoritatea parlamentară, precum și cultivarea unei conduite a dialogului politic, care să nu excludă aprioric consensul, chiar dacă motivațiile sunt diferite, atunci când miza este interesul major al națiunii.

De altfel, la o concluzie similară a ajuns recent și Curtea Constituțională Federală germană, care prin Decizia 2BvE 8/11 din 28 februarie 2012 a reținut că Bundestag-ul este de principiu îndrituit, în cadrul autonomiei sale organizatorice și funcționale, să creeze sub-comisii pentru a facilita îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor sale. Astfel, îi este permis să înființeze comisii cărora să le transfere sarcini individuale, cum ar fi pregătirea deciziilor pentru plen sau exercitarea prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, de control și de anchetă.

Chiar dacă o mare parte din activitățile Bundestag-ului se desfășoară în comisii, și nu în plen, acestea sunt de fapt limitate la a pregăti dezbaterile și deciziile plenului, în consecință ele lucrează în vederea adoptării unei decizii finale de către plen. O atare orientare se explică prin faptul că Bundestag-ul constituie organul reprezentativ nemijlocit al poporului, fiind alcătuit din deputații aleși ca reprezentanți ai întregului popor, care împreună formează reprezentarea populară. Statutul reprezentativ al deputaților, garantat de art.38 alin.1 fraza a 2-a din Legea fundamentală, constituie temei pentru poziția de reprezentare a Bundestag-ului, care exercită, astfel, puterea statală ce emană de la popor.

Așadar, Curtea reține că, în cauza de față, lipsa avizului/raportului prevăzut de art.11 alin.(4) din Legea nr.504/2002, respectiv de art.83 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului nu se poate constitui într-un impediment de natură constituțională care să antreneze neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012. Așa fiind, Curtea constată că, în cadrul ședinței comune a celor două Camere, competența numirii în funcție a

fost exercitată de Parlament, care a decis cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți, în conformitate cu prevederile art.76 alin.(2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.l) din Constituție, al art.1, 3, 10 și 27 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr.5 din 28 februarie 2012 privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților și Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 28 martie 2012 și la ea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Augustin Zegrean

MAGISTRAT-ASISTENT ȘEF,

Benke Károly

